

Voorwoord

De hondjes achter op dit boek heb ik geleend van een Amsterdamse hondenopvang. Iemand vertelde mij dat je aan deze honden-au-pair dagelijks meer euro's kwijtbent dan aan de crèche van je kind. Of dat waar is weet ik niet, maar ik vrees dat je inderdaad flink moet dokken. Het zegt iets over ons radeloos overvloedige welvaartstaatje.

Hoe ze heten? Mimi Mimosa, Gigi, Teddy, Lio, Barry en Skyler. Misbruikt voor de titel van deze verzameling *NRC*-columns uit 2024 en 2025.

Wederom met plezier geschreven. Allemaal? Bijna allemaal. Soms als ik wat dieper in een oorlog zat te wroeten, dan hoorde ik mezelf een beetje radeloos zuchten. Omdat het zo verdrietig en hopeloos is. Maar verder blijf ik vriendelijk lachen om de modderende medemens en vooral om de jokkebrokkende politici. Nationaal en internationaal. Vooral als ze zichzelf ho-

peloos serieus nemen. Terwijl ze natuurlijk gewoon ijdele, ploeterende Schoofhondjes waren.

Youp

Amsterdam

Herfst 2025

Realistisch ritje

Rare droom: ik zat in Amsterdam in een busje naar de dagopvang en Max Verstappen was de chauffeur. Hij vond die verplichte 30 kilometer per uur wel lekker.

‘Maar je voelt je toch een bejaarde zondagsrijder als je tegenwoordig door onze hoofdstad rijdt?’ vroeg ik hem enigszins bezorgd.

Max vond het sinds een aantal weken een weldadig tempo. Hij was veranderd. Altijd winnen werd eentonig. Of ik gezien had hoe zijn publiek er de laatste jaren uit was gaan zien? Allemaal zielige midlife-mannen met veel te dikke vinexbuiken in strak gespannen oranje T-shirts. Volk waar je niks mee te maken wilt hebben.

Niet veel later stapte een zacht verwarde meneer in. Hij vertelde dat hij zojuist een seizoenkaart bij Al-Ittihad had aangeschaft. Hoezo?

‘Omdat Steven Bergwijn daar gaat spelen en waar Steven speelt daar ben ik,’ sprak de man trots. Hij had de laatste seizoenkaart bij de populaire zandbakclub

kunnen bemachtigen. Elke thuiswedstrijd vliegen ze met een harde kern van Amsterdamse Bergwijn-aanhangers naar Saoedi-Arabië om Steven toe te juichen. Ik vroeg naar zijn vliegschaamte, maar die had hij niet. Zeker niet nu de nieuwe regering de stikstofproblemen deze week heeft opgelost en alles weer mag. Bouwen, vliegen en het vee mag weer zoveel schijten als het maar wil. Heerlijk!

Max stopte opeens voor een man die voor de auto op een zebrapad op zijn knieën zat en duidelijk iets zocht. Ik vroeg vanuit het open raampje of ik kon helpen. Wat hij kwijt was? Geen antwoord. Ik vroeg nogmaals wat hij precies zocht. Zijn antwoord was kort en krachtig. Hij zocht ruzie. Toen zag ik dat het Gordon was. Max besloot snel door te rijden. We moesten Erik ophalen in het Hilton. Erik? Erik?

‘Ten Hag,’ zei Max, ‘die komt zo voorin zitten en gaat mij de weg wijzen. In Amsterdam kende hij de hoofdroutes. En nu is het voor hem therapie. Als het hier lukt, dan gaat het misschien in Manchester ook weer lukken.’

‘Misschien moet hij wat spelers kopen,’ opperde ik, maar mijn grapje werd overduidelijk niet begrepen. Misschien was ik daarom onderweg naar de dagopvang. Naar de onbegrepen-komiekentochtend.

We stonden stil voor een stoplicht. Een jolige groep meiden begon onze ramen te zemen. Zingend. Het bleek een ontgroeningstafereel van Amsterdamse

corpsballerina's. En verdomd: Amalia deed gezellig mee. Ze zag me en kreeg een aandoenlijk rood hoofd.

'Ik moet toch wat,' lachte ze verlegen. Ik gaf haar een begrijpende knipoog. Ze knipoogde terug.

Algauw slakten we met het busje verder door de stad en werden we ingehaald door zwermen opgefokte fatbikes waar telefonerende en vapende pubers op zaten te schelden. Opzij, opzij, opzij.

'Hun grootste probleem is de erfbelasting,' zei ik hardop, maar wederom reageerde niemand. Opeens zag ik een kleine zwelling op mijn pols. Een muggenbultje. Apenpok? Ik werd absoluut niet nerveus. Genoeg vaccins. Zo lekker dat we nu een minister hebben die die medicijnen niet aan arme Afrikaantjes gegund heeft. Eigen apenpokken eerst! Heerlijk: politici met een rood-wit-blauw hart.

Er stapte een priester in. Meneer pastoor noemde hij zichzelf. Hij ging bij de laatste Amsterdamse gelovigen langs om ze aan te moedigen om kindjes te maken. Witte kindjes waren goed voor de economie. Ik vroeg hoe hij heette. Omtzigt was zijn antwoord. Pieter Omtzigt. Of zijn boordje niet knelde? Hij begon onmiddellijk te bidden. Voor de wereld?

'Nee, voor mezelf,' antwoordde hij realistisch.

Ik pakte mijn telefoon en verdween in het nieuws. Eerst de details over het gemartelde Vlaardingse weesmeisje in een kooi die onder stroom stond. Niemand had dit gezien. Daarna over de Franse meneer die zijn

vrouw jarenlang in coma bracht, waarna het hele dorp eroverheen mocht. Alle mannen deden uitbundig mee.

Toen schrok ik wakker. Ik vertelde mijn vrouw verward wat ik gedroomd had. Vooral de laatste twee voorvallen konden niet echt gebeurd zijn toch? Toch? Toch?

Toen pakte ze haar telefoon. Ik vroeg wie ze ging bellen. Ze keek me vol medelijden aan en zei zacht: 'De dagopvang.'

Fietsen, Pietje!

Zal er bij de politie een hardcore Ajax-fan zitten? Iemand die denkt: laten we zondag nog maar even staken want dat FC Utrecht is op dit moment nog veel te sterk voor de Amsterdammers. Dan kunnen ze nog even doortrainen en heeft die beroepstwifelaar Francesco Farioli, die voorlopig de noodcoach in de ArenA is, wat extra tijd om eindelijk de goede opstelling in elkaar te puzzelen. Ondertussen gaan de supporters zondagmiddag protesteren op het Leidseplein.

Ik hoop dat ze het een beetje zachtjes doen want in de Stadsschouwburg zijn ze nog in diepe rouw na het vertrek van de artistieke Messias Ivo van Hove bij de plaatselijke toneelvereniging ITA. Ik las een interview met de directeur van dit clubje en begrijp dat ze tegenwoordig repeteren met een *chef d'acteur*, die voor de toneelspelers als aanspreekpunt fungeert en die ervoor zorgt dat het allemaal veilig en inclusief verloopt. We hebben het hier over volwassen mensen die een toneelstukje instuderen. Daar moet dus een soort coach

bij. Anders redden ze het niet. Ik hoop dat deze gek een fluorescerend hesje draagt. Dan kunnen ze hem in het donker herkennen als er iets te mekkeren valt. Wie zal deze chef d'acteur zijn? Arnold Karskens? Bert Huisjes? Als voormalig theaterdeskundige heb ik nog wel een geheel andere vraag: hoe repeteer je inclusief? Mag ik hier keihard om lachen? Terwijl dat natuurlijk niet de bedoeling is. Dit is namelijk kunst met een immens grote K. De K van koekenbakkers.

Over toneelspelen gesproken: ook zo genoten van Donald Trump die als 'winnaar' van het eerste debat geen tweede gesprek met Kamala Harris wil? En van Memphis Depay, die door het dulle is omdat hij bij het Helmond Sport van Brazilië mag gaan voetballen? Hoop wel dat hij zijn haarband blijft dragen. En bent u ook zo godvergeten blij dat Katja Schuurman terugkeert in *GTST*? Zo jammer dat het nieuws uitgelekt is. Nu worden we als natie niet sensationeel verrast in januari. En hoopt u ook dat Kylian Mbappé alsnog 55 miljoen van zijn oude Parijse club krijgt? De goede man heeft ook een gezinnetje en die mondjes moeten gevoed. Maar het meest ontroerd raakte ik door de techmiljardair die afgelopen dagen in de ruimte zweefde. Wat heerlijk voor die meneer. Je zal aan het komende kerstdiner naast hem zitten en naar zijn gelul in de ruimte moeten luisteren.

En ik ben superblij met de 13.000 bijna bedorven apenpokkenvaccinaties die wij aan Afrika gaan schen-

ken. Ze zijn nog uit de tijd van mevrouw Borst. We schijnen ook nog wat troebel schuimende spuiten uit de tijd van De Quai en Colijn die kant uit te willen sturen.

Donderdagavond zag ik onze minister Agema op mijn televisie, die ik daarna meteen voor reparatie heb weggebracht omdat hij de kleur schaamrood niet meer weergeeft. Zonder blikken of blozen zat onze Purmerendse te kwaken over de vaccinaties die wereldwijd nodig zijn en welke druppel wij op deze gloeiende plaat laten sissen. Daarna ging het erover hoe erg het voor collegaatje Caroline is dat we minder kippen en varkens gaan martelen. Dus niet over de verlossing van deze in het donker gemartelde dieren, maar over het gezichtsverlies van deze integere BBB-politica, die beloofd heeft terug te treden als Kamerlid. Gaan we haar missen?

En dan hebben we natuurlijk nog die arme Pieter Omtzigt, die op zijn fatbike eenzaam tussen de Twentse weilanden crost. Dat moet van zijn inmiddels vaste burn-outcoach, die hem een grote boerenzakdoek voor zijn tranen heeft meegegeven. We zagen de patiënt al een tijdje openlijk stamelen in de Haagse wandelgangen, maar nu is hij vertrokken. Of hij nog terugkomt? Ik vrees dat hij, als hij onze regering nog een keer op een rijtje zet en inzoomt op het open en vooral humane gezicht van mevrouw Faber, de eer aan zich-

zelf houdt. Kortom: lekker fietsen, Pietje, maar wel je paspoort mee. Want er komt grenscontrole bij jou in de buurt en voor je het weet kom je er nooit meer in.